

ART GALERIA OBERTA

L'estil marca

En l'art actual conflueixen tants estils que, si bé per a alguns això és motiu de confusions, no hi ha dubte que la creació viu un moment de màxima riquesa: passa per l'aroma orientalista de Loli Vancells, el llenguatge classicista de Matías Quetglas, i el nou realisme alemany d'estètica rígida, de la mà d'Oskar Schmidt i Christian Brandl. Parlant de realisme, Xavier Garcés aporta el seu punt intimista.

Quotidianitat en presències

Xavier Garcés exposa a la Fundació Valvi de Girona una obra repleta de fragments de vida

IMMA PRIETO

● La presència d'algú que ni tan sols mira, l'experiència i el pas dels anys s'escolen a través de les arrugues de la seva pell, de les marques que els records declaren. Algú que està tan enllà d'allò superflu, que el silenci i el saber-se són els germans del seu entotsolament: *Pilar*, així ha titulat Xavier Garcés (Saragossa, 1959) l'obra de la dona que resta quasi immòbil, asseguda, amb la tranquil·litat d'aquell que se sap de tornada. Una dona que està amb ella mateixa, i que disposa la seva mirada en un punt perdut, en aquella referència que no és tal cosa, la funció de la qual no és altra que estar amb tu, com si la mirada pogués ser retrospectiva.

Andrés: ell mira, ens mira, però tampoc no qüestiona, senzillament hi és, aquesta vegada no sobre la superfície de la tela, sinó amb el volum que l'artista ha sabut donar-li a través de la terracota. *Andrés* resta amb una

calma aclaparadora assegut sobre els seus genolls, sense esperar res, només la seva presència pregunta, no a nosaltres, sinó en nosaltres; disposar la nostra mirada sobre la seva provoca irrevocablement un qüestionar-nos a nosaltres mateixos sobre la vida, sobre aquelles petites coses que emplen la quotidianitat i que són, al cap i a la fi, les coses que emplen les nostres vides.

Xavier Garcés és un artista de fragments de vida, d'imatges de quotidianitat, de parar davant el racó que forma part de nosaltres. Racons, escales, instants, objectes i persones. Cada una de les seves composicions acull amb tendresa la pulsació de la vida: *Pica de taller*, *Escala*, *Bassa*. Obres properes a una espècie de realisme intimista.

Els seus dibuixos sobre paper també parlen d'aquells espais en què el pas del temps és latent d'una manera especial: *Bombeta*, *Interior del taller*. O

Xavier Garcés, amb un dels quadres exposats a la Fundació Valvi, *Pilar*. / LLUÍS SERRAT

els fragments de paisatges que també parlen des del seu saber estar (i evidentment, és natural, però no busca quelcom exuberant sinó real); no calen grans visions paradisiàques:

petits racons de bosc per on l'home ha passat, on creixen les herbes de manera lliure.

La seva obra és, en definitiva, un recull de quotidianitat en presències.

► **XAVIER GARCÉS**
Fundació Valvi
Av. Jaume I, 42 bis
Girona
Fins al 21 d'abril